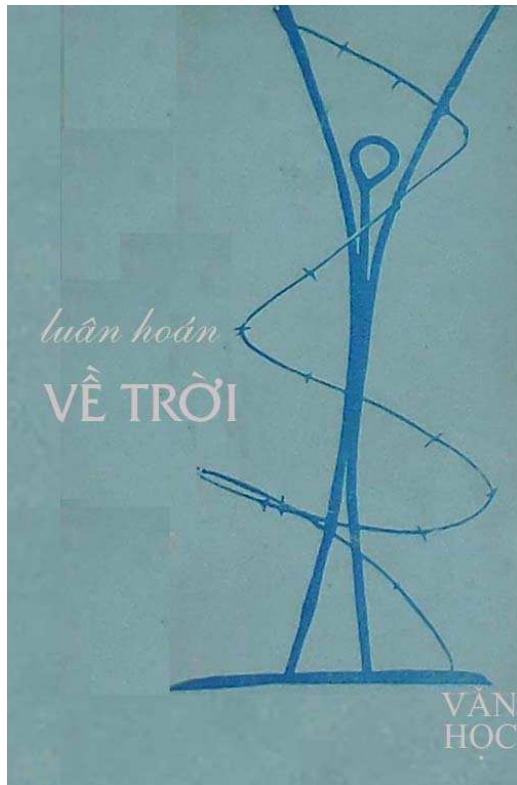

LUÂN HOÁN VỀ TRỜI

**tạp chí và nhà xuất bản VĂN HỌC
tại Sài Gòn, ấn hành phổ biến năm 1964**

(bản đánh máy lại để lưu trữ)

GỖ ĐÒI PHÂN VÂN

tôi chung thân giữa ngôn từ
xa xưa trang điểm thân hư hỏng này

khói buồn ai nép nơi đây
theo hương đời bỏ hoa bay về trời

hồn căn cỗi tấp trong tôi
thôi đành hủ lậu trăm lời điệu ngoa

tiếng cười người ngấm sâu xa
nổi khoan dung ấm điệu ca, giao sầu

xác lìa hồn đổ về đâu
tôi nghèo nàn quá dám hầu hạ ai

ghi chú: tác giả thay lại 5 từ

MÙA XUÂN

anh trở thành trẻ thơ
nằm trong chiếc hòm sơn đỏ
hãy đắp mặt anh

đóa hoa hồng
và nụ cười nhỏ

bây giờ là mùa xuân
mùa của anh trong ngực
mở cửa cuối cùng
chim hót miệng em
cũng là bài ca dao
anh viết ban đêm
có đủ mặt
tự do
tình yêu
đời sống
xin cho em,
thế hệ nắng đầu mùa
súng nổ ngang đầu
không sợ
không thua
mặt trời vỡ làm sao làm mất
treo niềm tin, đầu đồng đạn sắt
đâm thủng
độc tài
nô lệ dã man

trái tim xanh dạ hội huy hoàng
các em mở cửa đường hy vọng
phối hồng khăn thơm phủ lên mái tóc
anh trở thành
bát ngát mùa xuân
trong chiếc hòm đen
trong giọng hát oai hùng

bước chân sáo bay tay cờ phát phới
thế hệ hôm qua
không còn gì quan trọng
anh vui lòng nhận phần đất quê hương
“an giấc ngàn thu” thân thể có hoang đường

xin em nhận mùa xuân làm hơi thở
ôi hồn anh đã vì em tan vỡ.

ĐẦU QUÂN

nào cho tôi một lần ngủ yên trong mắt mẹ
nào cho tôi một lần ngủ yên trong tay chị
nào cho tôi một lần ngủ yên trong ngực em
tiếng động nào đánh thức
sẽ là mầm chiến tranh
dĩ nhiên tôi dự cuộc
không cần lệnh động viên

nào cho tôi một lần khôn bằng hơi thở mẹ
nào cho tôi một lần lớn bằng hơi thở chị
nào cho tôi một lần sống bằng hơi thở em
không gian nào chiếm mất
sẽ là mầm chiến tranh
dĩ nhiên tôi dự cuộc
không cần lệnh động viên

nào cho tôi một lần mỉm cười sau mắt cha
nào cho tôi một lần vỗ tay sau lưng anh

nào cho tôi một lần hát ca bằng tâm tôi
cộng dây nào tró giữ
sẽ là mầm chiến tranh
dĩ nhiên tôi dự cuộc
không cần lệnh động viên

TRÌNH BÀY

vào những ngày quê hương khổ đau thơ anh ra đời không
đầy lời tình yêu nhưng đầy lời cầu nguyện.
hãy dành lấy một giờ đọc qua một lần, một lần thôi
em,

những bàn tay áp ngực
có mấy khi em cầm một cánh gai tự tay đâm vào mắt biếc
nỗi buồn tủi đời sâu
xin giữ lại trong thân để ngày sau chết đi
còn giặt sạch lòng khăn
em lau máu người yêu phơi tim ngoài chiến địa

anh có giới thiệu gì đâu phòng triển lãm xót đau mở cửa
thường trực

hãy cố gắng một lần em ơi cho cành gai xuyên qua mắt biếc
nguyện sờ soạng suốt đời tìm chút tin yêu trong vùng tan
van nước nở

hỡi sự mù lòa hãy đến mắt chúng tôi cho linh hồn rực sáng
ngọn đuốc thấp lên không bằng lửa mặt trời
mà bằng lửa của anh em đồng bào hăng ngọn ca tự do bác ái

ngân ngại gì em
cành gai kia vẫn nguyên cành gai bén nhọn
chút nọc độc khô cần rồi sẽ trôi ra
bởi quê hương mình lẽ đâu bi quan mãi mãi
cái chân đứng thơ anh cũng chẳng còn tồn tại
anh vui lòng phá sản giấc chiêm bao
trả em về với Xuân Diệu Nguyễn Sa Lưu Trọng Lư Huy
Cận
và xin rót huy hoàng lên tiếng hát
những bài thơ khởi sắc từ ca dao
lời tình yêu vĩnh viễn ngọt ngào
anh từ đó nguyện đóng vai thánh giả
với giọt lệ hân hoan về biển cả
chào anh em bạn hữu bà con
cành gai kia đích thực linh hồn.

ĐẦU THAI

con người đầu thai đất nước
đất nước đầu thai tình thương
tình thương đầu thai chiến thắng
chiến thắng đầu thai máu xương
máu xương đầu thai lịch sử
lịch sử đầu thai cuộc đời
cuộc đời đầu thai khổ nhục
khổ nhục đầu thai con người.

TÂM SỰ CÙNG EM TRAI

cho Lê Hân.

hình như có tổ chim trên mái rạ
anh nghe vui tiếng mẹ rĩa lông con
chao ôi nhớ chiếc lồng tre thơ dại
ôm say mê lên đôi mắt xưa tròn

giờ thì chúng tập nhau bay, có lẽ
cho anh xin viên sỏi nhỏ tay em
anh còn lại chút lương tâm này đó
nỡ lòng nào đem bán chúng sao em

anh vẫn nhớ trên hoàng hôn bờ cỏ
đôi chim nào đập mái, nguyệt bàn tay
khi giương ná bàng hoàng nghe tuổi lớn
bỏ tình trôi theo đường cánh chim bay

cũng từ đó nguyện yêu đời mãi mãi
sao bây giờ bọt lệ trắng niềm vui
làn chấn mỏng hoang vu vòng ngực nhỏ
nghe gì em trong thăm thăm môi cười

chắc vang vọng một vài viên đạn nổ
ngang lưng trời, ngang khúc ruột quê hương
người người chết cho tự do vẫn sống
xác thay phân bón cho cỏ xanh đường

anh ngại nói, đã từ lâu anh muốn...
tội cha già bán mệт nhọc nuôi con
may mẹ đã nằm yên trong lòng đất
anh em mình mỗi đứa mỗi cô đơn

em đừng trách anh bỏ nhà bỏ cửa
sống lang thang xao lãng cả học hành
em cũng khóc từng đêm nằm suy nghĩ ?
nín đi nào, đừng xé nát lòng anh

bởi vốn sợ nếu có ngày bắn giết
người thân yêu để dành chút mặt trời
cho anh tránh nói lên niềm thương nhớ
trong tim này, chỉ còn lệ em thôi

mà cuộc chiến còn mang anh trước ngực
làm những gì cho hãnh diện nhau đây ?
lần trung bình đóng vai người phụ dịch
vui hay buồn ? thứ tính tự chua cay !

em vẫn trách, thôi mình oan gì nữa
anh chờ nghe nước nở chảy vào thơ
giàu ngôn ngữ xui mình thêm gian dối
ai tin gì đôi vắn điệu băng quơ

có em hờ, xin ngồi đây chốc lát
khuôn mặt này là hình ảnh mẹ ư
cười lên thử có bao dung tha thứ
ôi mang ơn lòng mẹ vẫn hiền từ

đừng bay nhé hỡi chim trên mái rạ
mẹ mất rồi anh xin nguyện vuốt ve
tay còn đủ để mang tình yêu mến
anh giết mình cho thiên hạ cùng nghe

vui vẻ thế làm sao em vẫn khóc

trái tin ư ? vẫn đều nhịp bên trời
bạn bè anh thẳng ho lao thẳng suyền
vẫn cho đời từng giọt máu giọt hơi

khuya rồi đó, em về vui cha đợi
đâu em thơm anh gói cả làn môi
cha hôn xuống nghẹn ngào rơi tiếng lệ"
- thẳng anh mà rồi chết sớm con ơi !

CHIẾN TRANH

một con gà trống đỏ
một con gà trống đen
cùng nhìn về phương đó
khát vọng và bản năng
cả hai cùng hăm hở
đánh nhau không nói năng.

NHÂN VẬT

đừng ngạc nhiên khi vào phòng tôi
con cá con chim và con kiến nhỏ
đời sống tôi bày trên chúng nó
màu sắc âm thanh tình thương
và tất cả

buổi sáng nén lời ra ô cửa vuông
mặt trời huy hoàng trở về điểm nhớ

ngợi ca tự do từ lòng lồng nhỏ
trời cao tiếng cao theo nhau
cùng gió

buổi chiều phà hơi vào vách thủy tinh
buổi tối bày thân trên quyền sách xinh
chúng nó im nghe tôi thành chúng nó
chúng nó im nghe tôi thành chúng nó

chưa có quyền bay ra ngoài kia
tự do
chủ mày - con người
chưa có
chưa có quyền về chốn sông sâu
chưa có quyền tha xác tha sâu
chủ mày
tự do như thế đó.

CẦN THIẾT

tuổi trẻ cần tôn giáo ?
. không cần
cần tình yêu ?
. không cần
cần cơm áo ?
. không cần, cần tự do.

CON ĐƯỜNG

1.

trên con đường thẳng A-B dài 100 cây số
một người khởi hành từ A vào mùa xuân
đi qua mùa thu rồi ngủ vùi suốt mùa đông băng giá
bây giờ là mùa hạ khô
gió bắt đầu từ phương nam thổi ra phương bắc
tên bộ hành vẫn một mình trên lòng biển xanh
như anh em
đó em biết nơi nào chúng ta sẽ làm lễ thành hôn
ký giao kèo để con cho chính phủ ?

2.

bây giờ trở về mùa xuân
giọt nước mắt này và và bài thơ trên không ai thềm nhớ, kể
cả anh, tên học trò nghe lời khuyên của bạn bè
nên làm thi sĩ nếu không làm sĩ quan
ôi từ bài đại số sang bài thơ siêu thực một bước gần
như anh em
đó em biết nơi nào cưu mang chân tình anh
nâng niu hồn đất nước ?

3.

khi tên du kích lên về hôm qua

rồi trái mìn và chiếc cầu gãy đổ
cùng thân thể y
dưới làn đạn của chúng ta
em có quyền ngoảnh mặt đi nhưng không có quyền buộc
tội cuộc triển lãm này
chiếc khăn tang cho những người qua cầu
cùng y trở về cõi chết
rồi thân mật như anh em
đố em biết nơi nào y là tên thù địch ?

4.

con đường A-B vẫn dài 100 cây số
người bộ hành vẫn tiếp tục đi qua
bằng cuộc đời này
và nỗi tủi nhục của chúng ta.

NGUY BIỆN

mắt buồn nằm lổ châu mai
ai thao thức tiếng thở dài sau lưng
lên đây hồn tợ đá rừng
tôi còn thương mến xin trừng trị tôi

bậm môi đạn xé thân môi
tay bàng hoàng đã hết đời anh em
hắn không máu đỏ ruột mềm
mình đem lý tưởng đặt trên tình này

sao còn đây chút chua cay
thôi thì xin chịu tù đày cũng cam
tội lòng tôi chẳng tham lam
giết người, mong được lên quan tước gì

hỡi hồn ai sớm chia ly
cho dòng lệ xuống chân quì minh oan

THI CA

tôi đã đọc những bài thơ từ bên kia vĩ tuyến
những bài thơ của bè bạn bên này
những bài thơ từ hàng chục năm nay
không bay khỏi nỗi đau buồn u uất

người thường đặt đôi bàn tay lên ngực
nghe tim mình còn đều nhịp hay không
tôi đã qua hàng chục tấm lòng
và cam chịu mù lòa điếc câm mãi mãi ?

em yêu dấu, thôi em đừng ái ngại
búa dao ư ? tiếng nói của anh
mẹ đẻ đau mang nặng sao đành
bóp mũi trẻ đem chôn vào tiếng lệ ?

lời chợt đến như một vùng nắng xế
trên ao hồ trên cổng rãnh quê hương
xin nằm ngoan trong miệng vết thương

đã thành hổ thành hùm cho con tránh đạn

người vẫn trách tôi bi quan quá đáng
a người còn đóng kịch với người u
đã lâu rồi không biết thiếu hay dư
thứ vũ khí văn hoa này còn làm gì được

tôi không chắc rằng tôi yêu nước
yêu đồng bào tiếng nói Việt Nam
ai qua đây xin nhớ bước vội vàng
luống cày nhỏ của chàng thi sĩ

(tôi không dám được làm thi sĩ
chuyên làm thơ hiện thực đấu tranh suông
và cũng không làm gã lái buôn
trên tất cả thị trường phân chia giai cấp)

tài chưa đủ để làm thơ xảo quyết
tôi vẽ vờ đôi tiếng mua vui
qua triệu lòng người, ai hiểu lòng tôi
ai nở trách chi gió rừng sóng biển

tôi đã đọc những bài thơ từ bên kia vĩ tuyến
những bài thơ của bè bạn bên này
những bài thơ từ hàng chục thế kỷ nay
không bay khỏi nỗi đau buồn u uất...

QUÊ HƯƠNG MỘT LOÀI CHIM

cốc bia vàng như nước da em
anh bắt đầu gặp lại
đôi mắt ngôi nhà
lòng cha mẹ chúng ta
sáng biếc trời cao
cùng nỗi thiết tha ôm vòng mặt đất
chín trái nhớ rời cành xanh bén lộc
điệu thờ buồn thoang thoảng ẩm như sương
áo vai nghiêng tay khăn lụa lên đường

ôi từ đó
anh bắt đầu sống lại
ngọn mía ngọt con chuồn chuồn xưa trở lại
thẹn hay buồn không xuống vũng thân yêu
cánh sương bay thăm thẳm mất trong chiều
thôi vậy mãi một bàn tay nuôi tiếc

thôi hát mãi một bài ca từ biệt
cúc chớm vàng thêm nhớ gót chân anh
nói làm sao ôi nói sao đành
em hỏi mãi một dòng sông nước lũ
ừ thì đó
cỏ hai bờ tươi lắm
quê hương em có tiếng vọng bên trời
thế đủ rồi
anh không nói nữa đâu
ôi số phận của một loài nhược tiểu
vẫn có đó
một cành hoa tiêu biểu
cho tự do no ấm yên vui

lời rơi sương em bay nổi ngậm ngùi...

VỌNG NGÔN

người nghe tôi khóc
ghi thành âm thanh
ướp vào rùng tóc
ôi người sao đành ?

in gì trên lá
hồn tôi phải không ?
in gì trên đá
êm đêm hay không ?

ủ tay lên má
gối đầu lên môi
im nghe hơi thở
hai hàng nước rơi

chừ người đã biết
hồn tôi ở đâu
ứng hồng nét viết
tôi bay trong sầu

ưu tư trong đó
dâng người đủ không
uy danh người có
dịu mềm bớt không ?

Y

thần chết không còn xa chúng ta bao nhiêu
y đang đứng kia
chung quanh lá quốc kỳ thân yêu
không nói được gì đâu em
một lần sau chót

anh nhìn mặt trời nhìn anh nhìn cỏ cây
màu đỏ vẫn từ lời chim sớm mai
màu vàng vẫn từ lòng mẹ nở con trai
màu xanh vẫn từ quê hương mớm sữa
anh rất thật tình làm gã con trai
trong phút bắt đầu cho một cơn nhớ nhưng
trong phút bắt đầu cho một sự thật hãi hùng
sỏi đá trở thành máy ghi âm tế nhị
lòng anh
mẹ cha anh em người yêu bạn hữu

ôi tổ quốc nằm bên ngoài hay bên trong
có sự khiếm diện đau xót nào trong tôi không
khi giữ thân nhiên bám vào cò súng
hắn đã thương người như cha mẹ anh em
phát giác bất ngờ như lời hô vỡ ra
anh đã bàng hoàng một giây
rồi thì chúng ta
không còn cách xa y là bao nhiêu nữa

thần chết
ồ, y nằm trong tổ quốc chúng ta.

NGƯỜI QUA SƯỜN ĐÔI

người đi qua như một loài chim lạ
có cánh vàng và hai mắt long lanh
lời hát âm rung dài trong hốc đá
cho chân mềm lên từng lá cây xanh

trời bữa đó vị sao nào mới mọc
cũng lạ lùng và bỡ ngỡ trong mây
người tha thiết đi tìm con suối ngọt
nước của rừng hay nước mắt tràn tay ?

và chợt thấy xôn xao từng thớ thịt
và máu người bỗng thấm ướt ra vai
giòng máu đó vô tình làm đại lộ
chợt kéo dài chợt ngừng lại chợt chia hai

thoáng lữ lự chạy qua vùng mắt sáng
người về đâu trên hai lối đi này
đường Tự Do mắt mờ chân run rẩy
người qua đôi hồn nhập xác cỏ cây ./

LÍNH RỪNG MÂY NÚI

nghe mòn mỗi tuổi thanh niên
chống tay ngồi đỏ mắt nghiêng mái rùng
dưới kia vẫy gọi không ngừng
con chim bỏ phố e chùng bay luôn

mây xanh ai nhớ mà buồn
kiếp giang hồ tưởng cội nguồn nữa sao
đi chưa hết nỗi chiêm bao
thì thôi đời bỏ nơi nào cũng hay

võ vàng thân bốn xanh cây
gắng vui tạm được tháng ngày còn hơi
ơn đời đất đợi xương phơi
cớ sao mây núi bay lời chia ly

thà mang trọn lớp binh nhì
về chi dưới phố có gì vinh quang ?

HUY CHƯƠNG

rồi tôi đứng nghiêm
đưa tay lên chào
niềm kiêu hãnh bỗng
rơi vào hư vô

không hơn gì lũ
đồ vật vô tri
điểm duyên trước ngực
tôi thành những gì
trang hoàng cho nước
giàu rộng hòa bình
biểu dương dân tộc
hùng cường văn minh

còn mong gì nữa
suốt một đời người
dâng thân vào lửa
tìm ánh mặt trời
cho xin giọt lệ
đắp lên hồn này

người ơi tất cả
đã thành khói mây ./

CÁNH CỬA LỚN

những đêm nào khóc thầm
trên đất khô màu da thịt
nỗi xót thương còn hồn dất đi quanh
ôi vườn cà vạc lúa ôi chòi tranh
xứ sở con
tấm lòng xanh của mẹ

nơi phát xuất những bầy chim se sẻ
những bầy chim sâu chở điệu thân yêu
cành trĩu hơi thổi đã chợt tiêu điều
nhốt tiếng hát vào túi quần túi áo

mẹ ngủ rồi giấc dài ôi vô hạn
thôi mình con cùng với đứa em trai
lớn như quê hương lớn tiếng thở dài
nổi từ thuở mẹ đau lòng đứt ruột
của những sáng Tam Kỳ những chiều Tiên Phước
ngồi trong tù nghe tiếng phi cơ
lòng phòng giam:
đôi mắt chết bao giờ
bom với đạn
đói cùng đau
thế đó

đâu dám giấu những lời thơ đẫm máu
lấp vào lòng bản võ mặt chiến tranh
rót cho con lời mẹ chân thành
tôi luyện mãi lưỡi lê tình bén nhọn
ôi quê hương còn được gì vun bón
đời của con nếu được là phân
nguyện làm xanh cõi đất nước nhánh đồng bào
dù buổi sáng đã thổi còi báo động
dù thân thể vượt tầm tay đời sống
lệnh động viên lời hiệu triệu quốc dân
cỏ cũng xông xáo chống thần chết đến gần
con lại viết nỗi buồn này cho mẹ
mĩa mai thế
sao mà mĩa mai thế

thơ con in rồi biết bán cho ai
độc giả như đôi núi sông ngòi
đã nằm xuống
với vai tròn tác đất
hứa bảo vệ trái tim này chân thật
ôi anh em tổ quốc ôi màu cờ
tôi se lòng ve vuốt mát dòng thơ
xin đất nhận con chim trời gãy cánh
mẹ âu yếm cho con ngàn sức mạnh
trải cuộc đời ngăn sóng dữ lên cao
lòng quê hương thăm thăm cửa đi vào ./

HÀNH QUÂN

chắc mình không còn buồn
khởi hành từ hoàng hôn
con sâu đo đeo đuôi
một huy hoàng trống trồn ./

MINH OAN

vào buổi tối cùng nỗi lòng thao thức
anh nhìn qua ô cửa sổ phòng em
tám gương trăng hay lòng ai phản chiếu

từng giọt buồn như sắp sửa bay lên

hắn giấc ngủ êm đềm hơn chút nữa
hơi anh làm hộ vệ gác hai bên
sầu thổi mát chiếc khăn vàng đắp ngực
và linh hồn rón rén tựa vai em

chùng nẩy đó đủ chưa nàng chim sẻ
ngủ trong hồn thơ biếc mạch yêu thương
ôi câu hỏi xót xa nào hơn nữa
đủ hay chưa những vần điệu mang buồn

mong em hiểu giùm anh niềm tủi nhục
sắp ngôn từ ca ngợi nỗi tình riêng
khi chúng bạn khổ đau ngoài chiến tuyến
không giờ hôn lên chính cánh tay mình

lý do đó đừng mĩa mai tội nghiệp
mắt nghi ngờ anh đọc thấy chung quanh
từ đường phố từ hiệu kem tiệm sách
anh diễn hình cho một gã lưu manh

vẫn bình thản vô tình như khách lạ
lá cờ kia treo đó tự bao giờ
đàng sau nó còn những gì không nhĩ
chắc muôn đời cũng một khoảng hư vô

mà diện tích không rộng hơn tờ báo
in đầy tin thời sự bi thương
mắt em mạ màu hồng lên nét chữ
bảo làm sao anh nói hết nỗi buồn

dù ngày tháng chi tiêu mòn góc phố
anh cam lòng bay bổng giữa hơi thơ
bỏ chiếc bóng âm thầm trên cõi sống
ôi mục tiêu ngàn tên đạn nghi ngờ

em sắp hẳn... thôi vui lòng nghĩ lại
tội chim buồn của cỏ lá miền trung
quá yếu đuối nên xin đời cho góp
chút hơi bay, ôi tiếng hát vô cùng...

BẠC ĐÀN ANH

que diêm lóe lên không sáng hết mặt chàng
tôi phiêu du bồng bênh trên vũng tối
ôi thử thiếu thời chàng không phải là chim
không phải là cây, không phải là đất đá
nên chín phần mười cuộc đời chàng đã tham gia
tìm một phần mười hy vọng
nên cả tâm hồn chàng đã bay lên bay lên
rồi
thành lá cờ trắng tận đỉnh non cao
không bao giờ rách nát

như một hạnh phúc dư thừa tôi đậu trên môi chàng
một nụ hôn xa hoa đã thỏa
một phần mười cuộc đời còn lại dưới kia

chàng không đau nhức ?
chia cho anh em hậu sinh làm thang cùng leo lên giông cờ
nghỉ ngơi đàm thoại
nhưng đừng hỏi chàng chân lý đời người có phải là dây
lưng người yêu hay lá quốc kỳ mà chàng định chọn một
trong hai làm dây treo cổ cũng đừng đòi xin chàng chiếc
quần đầm đĩa ngọc thủy những đêm bìa rừng góc núi chợt
nhớ chất đàn bà như nhớ ra mình là loài có tư tưởng
chàng còn gì đâu
chàng còn gì đâu ngoài lá cờ trắng tận đỉnh non cao ./

PHẦN THƯỜNG CHO CHÀNG CHIẾN SĨ

1.

em cầm vòng hoa trên tay
hình thức ân huệ hoàn toàn cho tôi một lần hân hoan một
lần đau xót
cùng phút giây tôi cúi đầu em cười duyên và thành công
như dự định
tràng pháo tay
số khán giả che chở sự lừa bịp thật ghình trí thức

tôi tưởng cần cảm ơn em đã
vuốt ve nổi hèn mọn
ôi vật hy sinh được sung làm ssàn sân khấu
kẻ diễn trò vẫn có quyền bôi mặt
đứng hét la trước tấm phông to lịch sử cuộc đời

rất tự nhiên như nhu cầu thiết thực

em yêu anh hay ít ra cũng thương anh có lẽ
này sau vòng hoa rõ là bàn tay son phấn
đầy sự suy tưởng tôi phiêu bồng
ôi chính mình là tên biển lận
tự quyết vôi khuôn mặt trả lời đám đông.

2.

thôi mày đã nhận ân huệ quá nhiều
hãy đứng nghiêm một lần đẹp mắt quốc dân
mát lòng chính phủ
này con thú rừng hiện thân sự hủy diệt
một hai ba
hãy bước

ôi em đã cho tôi một lần hân hoan một lần đau xót

sau vòng hoa vẫn có bàn tay
cuồng cổ khô mặt trời bốc khói
nổi hèn mọn tôi cỏ rác nhá nhem
thôi cảm ơn em một lần này nữa . /

THƠ TÌNH YÊU

mặt bàn khô như lòng tay thi sĩ em úp mặt một lần thời phần son gồ lên những ngày những tháng cứ xem nhau như chúng mình chưa bỏ nhau. Trang điểm lại nhan sắc xưa cho thơ anh có màu sắc.

hãy để nguyên trên môi chất rượu ngọt đầy chiếc hôn suy hơn tính thiệt, lời sỉ vả vẫn là chất liệu cần dùng, anh xin em.

nào nói lại câu đầu tiên gặp mặt, có nghe không tiếng khóc những vô vàn nũng nịu.

trong khu vườn hai thân cây bốn cành không lá reo mãi lời hò hẹn viễn vông.

hãy để nguyên bàn tay lưu luyến đầy vòng ôm dẫn đo thử thách. sự lường gạt vẫn là động cơ thúc đẩy, anh mong em.

mặt bàn khô như bàn thay thi sĩ em úp mặt một lần thôi hết đời con gái, còn bao giờ em được ăn năn

vĩnh viễn là lời kinh cho những người mới lớn sắp yêu nhau dưới mắt chúng ta.

đó là bài thơ tình yêu nức nở những đau đớn tưởng lại cùng phóng dài thêm sau cơn buồn chết hẳn nỗi chia ly, thời trí óc anh kiểm tra tình cảm như thế thôi bây giờ cứ xem như chúng mình chưa bỏ nhau, trang điểm lại nhan sắc xưa cho thơ anh có hình ảnh.

em ơi em có nhớ kỷ niệm nào anh trót quên. xin hãy góp lá khô vào ngọn lửa đêm nay đêm không bao giờ dứt được - ngày đã nằm ngoài vùng nuôi tiếc - anh nhìn muôn vàn vết thương cùng giờ phút hơi thở người đàn ông ấm thân thể vợ - hai nhân vật tượng trưng cho bài thơ vu vơ có câu chuyện như một trang điểm tình tiểu thuyết.

anh ở đâu đừng hỏi anh ở đâu.

sự có mặt của em vẫn là dĩ nhiên như khuôn vàng thước ngọc khi nói về cảnh hoa biết cười phải có mặt có môi có bàn tay.

sự khiếm diện của anh vẫn là dĩ nhiên như giấc mơ phù phiếm đầy đam mê đầy ảo tưởng. xác chết một tình yêu hẳn nhiên là sự sống không của anh mà của kẻ đi sau.

nên vồn vện những lời này mệnh danh là thơ tình yêu đủ nghĩa

đừng mượn mắt thánh giả tìm chiếc hôn xưa anh dứt lời em đã thuộc lòng chưa ?

VUI LÒNG

em chừ lòng dạ sói lang
tôi choàng khăn trắng đầu hàng được chưa
niềm vui đỏ tựa buổi trưa
tôi từ tốn ngã tay đưa qua cầu

ngây thơ như thưở ban đầu
nhìn em tự hỏi nổi sầu đáy sao
chút tình mang cánh lên cao
trăng sao cũng bỏ tôi vào khoảng không

cảm ơn em đã vui lòng
ghé năm ba nụ hôn buồn trong nhau
trên môi em có nhiệm màu
tôi đâu nữ biết ngõ hầu thanh minh

buồn vu vơ ngẫm quanh mình

em và thượng đế ngoại tình dưới chân ./

CHÚNG MÌNH MẤT NHAU

người con gái khóc trên vai tôi lần này xa nhau
tiếng thở dài thao thức giữa toa tàu
môi hôn vội hằn niềm đau tiễn biệt
tàu đi rồi đôi mắt buồn theo sau

bây giờ là 12 giờ kém 5
sân ga là sa mạc yên nằm
trời rất nắng nên còn nhiều góc tối
tôi khoanh tay tìm thế đứng vừa tầm

góc quán buồn ghé trông người yêu
quay mắt nhìn lên cơn gió thổi đều
thôi còn gì cho con gái ấy
em mất tôi chắc cũng buồn nhiều

chuyến tàu đi mang hết chuyện tương lai
còn mình tôi vác tuổi chạy đường dài
sự nghiệp với đôi vai tròn tóc xõa
cái tâm thường của một đứa con trai ./

GIỌT CƯỜI

một cây cờ đỏ trên tay
tôi châm ngòi lửa đầu này với em
thơ ngây tròn mộng êm đêm
dậy thì lòng nổi trống kèn du xuân

nét cười em nép bên chân
mắt sơn ca đã băng khuâng cuối trời
môi kẻ sao dạ chia phôi
văn chương chưa đủ một lời ru em ?

cạn tình tôi chợt nhìn lên
dáng xuân buồn tựa dáng em chợt cười ./

SÀU BIẾC

tóc xưa thôi bỏ đuôi gà
môi xưa thôi bỏ mận mà tay che
mắt cười còn biếc ngọn tre
lòng ai thôi đã vàng hoe nắng chiều
trong tay đầy nổi tiêu điều
choàng vai nghe lạc niềm yêu thương người
lời sầu dài biết bao nguôi
ai vun quén để ngậm ngùi lòng nhau
xin trời một thoáng mưa ngâu
vườn xanh lá chuối che đầu trao hôn
chút hơi phù phiếm trong hồn
dâng làm kỷ niệm héo hon một đời
người về sầu lẫn trong tôi

em về sầu lẫn trong lời thơ bay

CHẢI TÓC

em còn thua Kiều Nguyệt Nga
nhớ nhung không vẽ anh ra lụa vàng
treo sầu lên mấy dấu than
đăng sau mỗi chữ hoang mang nghẹn ngào

lòng ơi đã tự khi nào
lỡ tay diu tủi thương đào huyết chôn
dáng ai heo hút trong hồn
mang anh vào lẫn quanh tròn mắt sương

khuya còn xõa tóc bên gương
nghe hơi anh thổi lệch đường lược hoa ./

GIỌNG NGÂM CỦA EM

sao giọng em bỗng nghẹn ngào tức tưởi
bay lạc loài trong từng vũng trời im
em nữ thấp tình tôi bằng âm điệu
cho sầu xưa chợt vang vọng về tìm

hồn tôi đó bầm đen từng nét chữ
thân phận buồn xin khép giữ lời câm

em thương xót mỗi mòn hơi thở nhỏ
điều tình tôi qua những bước thăng trầm

ôi âm thanh sao nghe buồn lắm vậy
sâu thơ tôi hay chính ở giọng em
niềm thông cảm cho nhau từng tiếng hát
hồn tôi giờ chùng bóng dáng thơ em

tìm về nhau nghe hồn thêm lạc lõng
buồn hay vui sẽ gõ nhịp cho đời
thôi tôi biến tình tôi thành ngàn chữ
nhận giọng em làm hơi thở thơ tôi ./

VỀ NGUỒN THANH XUÂN

anh nguyện làm chim sâu
chuyền trong cành ớt
vườn nhà em
và khúc hát thanh xuân
trời đất Việt Nam
ngọt giọng vô cùng
anh bé bỏng nổi trôi từng điệu sống

tình em mát lòng anh nghe cảm động
gối ngang may lưu luyến chiếc hôn xanh
nếp nhà tranh
cha dựng những bức màn
mẹ chở lệ lên nụ cười chờ đợi

anh nguyện về
mùa hoa đơm lộc mới
e ấp bằng đôi mắt chim non

khoảng sân vuông
hàng giậu
bờ sông
anh vượt nhẹ
niềm vui êm ái thờ
vết đạn nhỏ không làm nên cản trở
chiếc nhẫn này đeo chiến thắng trên tay

mẹ vuốt ve từng nếp mặt đạn dày
cha thăm hỏi từng nỗi niềm luyện ái
anh sẽ nói
hay thôi đừng nói nữa
em thẹn hồng má chín lại mùa xuân

cánh chim sâu
âu yếm ngập ngừng
cành ớt dịu dàng nghiêng theo tiếng hát
ôi yêu thương đã trở thành âm nhạc ./

BUỒN THẬT KHÔNG

em khóc, buồn lắm chắc
nước mắt đầy nước sông
lời mưa đầy tiếng nhớ

em khóc, buồn thật không

mắt xanh tràn nỗi đợi
luống tóc mờ nét hôn
hơi xưa ngấm niền tủi
kỷ niệm hoen vết son

em khóc, buồn lắm chắc
nước mắt tràn nước sông
sầu bay chưa khỏi mặt
nhớ nhau nhiều thật không

lòng nghi lòng gian dối
ai hẹn hò ai trông
cách chia đầy mấy ngọn
nước mắt thành nước sông

em khóc, buồn lắm chắc
anh cười em biết không
âm thanh nào gian dối
tiếng lệ tiếng cười dòn ?

em khóc, buồn lắm chắc
thử cười, buồn hay không ./

LIÊN TƯỞNG

một con kiến vàng
bò trên lá xanh
em chợt nghĩ rằng
tình yêu của anh ./

CHIẾN BẠI

bỗng dưng anh rớt xuống đài
như con én lạc ra ngoài mùa xuân
cho em đầy nỗi vui mừng
từ anh nổi tóc cột từng vết thương
còn chi để lại đo lường
chiều sâu tình gái phố phường gửi lên
hay chừ anh đặt thêm tên
vũng buồn từng sớm từng đêm ngậm cười
dám đâu ngẩng mặt trông trời
"miệng hùm gan sứa" một đời anh thôi ./

BA HOA

em thoa son tự bao giờ
vết hôn chợt đỏ sừng sờ ngón tay
xé thân lụa nhọn gót giày

diễm thơ chết nụ phấn dày nét tô
đôi thơm quán khách giang hồ
và nhan sắc đó thành ca dao này
tôi cười mà tôi không hay
em qua chưa khỏi bàn tay vẽ vờ
nửa đời tôi trót ăn chơi
mai sau thiên hạ ngỡ trời hai ngôi ./

HẸN VỀ

anh sẽ về thăm em với lời ca bé nhỏ
của trái tim tha thiết mến yêu này
với niềm vui nhót chặt cả vòng tay
anh thận trọng mang về làm sính lễ

dù đến sớm hay chậm chân đến trễ
anh cũng về để tìm lại hơi nhau
trời mùa đông gió lạnh nhuốm ưu sầu
nên thương nhớ sống đầy hồn đăm đuôi

*"đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi
mà khó vì lòng người ngại núi, e sông "*

anh sẽ đi vào một sớm mai hồng
lấy bông phôi làm đôi giày bé nhỏ

em đừng ngại xe đông người không có chỗ
anh sẽ nương thân nép một bên thoi
đường nở hoa xe chạy với mây trời

thăm thăm giữa rừng cây xanh trái ngọt

yêu biết mấy lời líu lo chim hót
theo giọng hò mái đẩy mái nhì vang
lời ca dao thơm tình nghĩa xóm làng
ôi tất cả mang linh hồn dân tộc

anh sẽ về thăm em và đất đai Đại Lộ
ăn bòn bon uống nước suối Hồ Bông
và cầm tay cho đôi má em hồng
run nét chữ thương yêu lên Đồi Đá

suối Mõ Diều ào ào qua kẽ lá
đệm theo lời tình tự của đôi ta
tiếng trở mình xe gió bên Hà Nha
cũng âu yếm trời lên giòng nhã nhạc

quê em nghèo nhưng vang vang tiếng hát
của thương yêu chân thật từ ngàn xưa
chùa Cổ Lâm thăm kín dưới nắng mưa
tô đậm nét lòng dân lành trong sạch

gò Tạt Phước đá chồng như trang sách
ghi lời thề máu lệ của ông, cha
lớn thời gian tình ái vẫn không già
ôi lộng lẫy những vùng quê nước Việt

anh sẽ về thăm em và vụng về tay viết
bài ca này dâng sông núi bình yên
khí giới tình yêu, hơi thở ngoan hiền
nguyện bảo vệ quê hương bằng cội nguồn máu đỏ

tình anh về, mong hồn em mở ngõ !

LÒNG SỚM MAI

xin em dáng thẹn gật đầu
quì chân em vẽ nét sâu lên hoa
lòng che cảnh kết mái nhà
đi nhau vào ẩn bài ca giao tình

giác mơ đời bủa bình minh
niềm hoan lạc bỗng thủy tinh như hồn
thân người một kiếp khó tròn
tay đời nở vịn cô đơn đến cùng

xin em hương vị thủy chung
tình nhau chấp cánh nghìn trùng phiêu du ./

MÔI TRƯA

gió im lá lặng cảnh nghe
trở canh điệu nhớ chích chèo nổi trôi
mộng du hồn lẩn bên trời
ngực nghiêng gói thẹn rã rời tay đưa

giọng buồn phả nhẹ vào trưa

lung linh nắng ngã thân dứa cội cau
anh về bước chậm hay mau
bãi khô cát thổi theo sau chân nhòa

chừ thân ngựa xé voi chà
còn chi nuôi tiếc mà qua không đành
nửa sâu đôi nửa tuổi xanh
tình em đã bán lòng anh chưa nào ?

MẮT CHIỀU

anh theo chim vịt kêu chiều
lên vùng thương nhớ đồ xiêu tiếng buồn
vàng trời tình thiết tha buông
màn sương lệ kết thành nguồn chở em
luyến lưu mùa động tay mềm
mây qua cửa sổ lên đên vào lòng
thôi rồi anh trót chờ mong
mắt chiều em đỏ lên hong nụ cười ./

BẮT BÓNG

rồi anh như giấc mơ
trên cánh tay bỏ thõng
thôi hôn xuống làm gì
cho dù một chiếc bóng

khởi từ cơn nhớ nhung
điểm trang cho đời sống
rất tình cờ
như một bài thơ
em vẫn thường hẹn viết
chừ bắt đầu chưa
hay còn chờ kỷ niệm
chông cao như tuổi tác đón đau

rồi anh như giấc mơ
trong những lần hồi tiếc
đã yêu mền băng quơ
trăm lần trăm thua thiệt
phải chăng em vẫn nhớ
lòng anh ngàn triệu lời
bài thơ em hẹn viết
còn gì đâu anh ơi !

QUÀ TẶNG

phải chi trời cũng biết sâu
mây xanh biết nhớ nhung màu tóc Uyên
anh pha tiếng lệ buồn phiền
giữ em nhan sắc lưu truyền mai sau

đã đành ruột đứt lòng đau
lời đi hồn đứng cúi đầu ngẩn ngơ
tại sao mắt đó nghi ngờ

anh hy sinh hết còn hờ hững ư

hay đời còn chút hoang vu
em đòi anh phải giã từ chi đây
được rồi anh sẽ ra ngay
xác thân bỏ lại nơi này cũng vui

cấm em không được ngậm ngùi
anh cho em một tiếng cười nghe Uyên ./

CHIỀU PHỐ YÊU EM

anh ngu như thể con bò
lên yên xe đạp
lò dò theo em

phố dài gót đỏ lênh đênh
thương con bóng vỡ hoài trên mặt đường

lòng anh chứa vụn mùi hương
đổ ra lót gót chân nướng bóng chiều
em đi
khép nép trong chiều
hai bàn tay thở đập dìu gió bay

sợi bụi sau áo thành mây
cuốn anh trôi nổi hết ngày thanh xuân

đều chân em nhé
đừng ngừng
kéo anh thành trụ điện lưng phơi trời
thong dong mặc sức rong chơi...

ghi chú: có thay đổi

TRƯỜNG THÀNH

đôi tay anh nhỏ như là
chân chim sâu nhảy la cà trong cây
anh tìm những nét thơ ngây
trong màu lá biếc xanh đầy mắt em
chong sấu võ giắc lãng quên
niềm bi quan nhẹ bay lên niết bàn
còn nguyên anh nổi rộ rành
yêu em chín ửng cả ngàn ý thơ

LÝ DO

con cá voi bỏ vùng biển mặn
cũng như anh rời tình yêu

thượng đế sẽ quở phạt
và sẽ khóc
ai lau nước mắt cho ngài ?
có phải em ?

con bướm bay xa vườn hoa
cũng như em nằm ngoài sự trang điểm
anh sẽ phạt
và dĩ nhiên sẽ khóc
ai lau nước mắt cho anh ?
có phải em ?

con người chỉ có hai bàn tay
em không hơn điều đó
bàn tay em không lau nổi lệ trời
lau lệ anh vậy nhé
giản dị thôi

trang điểm đi, làm nàng thơ đây nhé

BÓNG TAY

bàn tay lá mạ
cài hoa cúc vàng
khép tà áo lụa
bay chiều thu sang

tôi qua mấy dặm

phố xa bóng chàng
đôi dòng nước lũ
đắm còn má ngoan

guốc cao tiếng rụng
sầu xanh lòng chàng
ôi còn gì nữa
ngoài niềm bi quan

bàn tay lá mạ
bày trên mặt bàn
anh nhìn không thấy
những lời than van
em nhìn không thấy
từng giây phai tàn

DẶN DÒ

hãy đến đây một mình cùng chiếc túi lớn như ngực em
bên này là sông
bên này là rừng núi
lòng nước xanh thế giới riêng biệt cá vàng
lòng cây xanh thế giới độc tôn sơn ca họa mi bướm bướm

em sẽ chọn gì để trang hoàng đời sống ?

có thể là cảnh hoa đất đai này chưa mọc
có thể là giấc mơ linh hồn này thiếu sót

nhưng đừng chọn kỷ niệm đời người
bởi ở đây không bán mua hạnh phúc

anh hay em đều có một giang sơn
đủ uy quyền trị vì nơi đó

MUÔN NĂM

chết rồi nghĩ lại phân vân
bao giờ sòng phẳng nợ nần cho xong
ngó ra, người đứng khóc ròn
quanh quan tài với đôi vòng lá hoa
mắt em cũng ướt gọi là
yêu anh vô lương vậy mà ai hay
bạn bè góp mấy mươi tay
mà chôn không hết buồn này khổ chưa
hồn hoang mang cợi lưng lừa
từ nay biết có xin chừa đón đau ?

GIỌNG HÁT

âm thanh buồn vượn từ tim phổi
em nhập vào lời ca tình yêu
ru nhẹ nhàng tâm hồn lãng đãng
bay thênh thang vào giấc ngủ chiều

nốt nhạc tròn yên phận nằm im
lắng lòng em tha thiết đi tìm
tâm sự của muôn ngàn nhạc sĩ
hát vào đời hay nuốt vào tim ?

buồn vui nương vào từng âm giai
giọng ca em bát ngát ngân dài
tôi mở cửa trái tim lỏng lẫ
yêu. yêu thật rồi. dù biết yêu ai ?

ĐÔI LÒNG XUÂN XANH

anh cười một chút được không ?
tình chung thủy có vui lòng cho nhau
mắt sầu sương đọng quên lau
môi em thấm ngọt hương màu xuân xanh
và thân bỗng mọc thêm cành
phân chia máu tử cũng đành nâng niu
dung nhan vàng mộng tiêu điều
lần sinh nở được bao nhiêu huy hoàng ?
chúng mình lòng dạ tham lam
mang xuân xanh dựng thiên đàng cho con ./

CUỐI ĐỜI GỌI EM

khi không nhớ lại tuổi già
nổi bi quan bỗng chạy ra ngậm ngùi
giấc sâu mắt nặng nhìn lui
ván ôm lưng mỗi tay đui ngẩn ngơ
râu nghe cằm đã bơ phờ
bóng chim tắm cá mịt mờ răng xưa
trả yên vui lại thân lừa
roi thanh niên khép nép chừa ra oai
cóc cần xác ngọt miệng đời
tôi đem sức cuối thời còi gọi em ./

NÉT BUỒN CA DAO

nữ nào vạch lá tìm sâu
trong em dĩ vãng cũng sâu như anh
sao còn chối quẩn chối quanh
rằng không kén cá chọn canh bao giờ

chọn vàng, chọn lộn nhà thơ
nên đành xuôi ngược phát phơ cả đời
thế nhưng em vẫn còn lời
được đi được đứng được ngồi trong thơ

được yêu thương, được tôn thờ
được đời đời sống nhớn như nhẹ nhàng

còn anh mặt búng da vàng
yêu em không chịu đầu hàng cuộc chơi

đoạn ca dao này, dẫu dở hơi
ngẫm cho cùng cũng...vậy thôi...em à !

MƯA VÀO THÀNH PHỐ

khi mây trời cúi xuống
giao tay với hàng cây
những dãy nhà bồng lớn
hằn vết nhăn mặt mày

một người con gái khóc
ướt sũng lòng bàn tay
bâng khuâng ôm vòng ngực
sợ người yêu mình hay
ghen từng cơn gió nổi
thổi bay tà áo bay

khi mây trời cúi xuống
mưa vào thành phố này
giòng sông dài đại lộ
chập chờn buồn ngầy ngầy
tôi cùng cây trụ điện
ngơ ngác khuôn mặt gầy
nhìn dân thành phố sống
tưởng mình đang ngủ say

CHÂN DUNG THÂN YÊU

thương gửi chị Giáo Huy

chợt nhớ mẹ là tìm vào thăm chị
đăm đăm nhìn mái tóc vương mù sương
dáng quý phái trong tiếng cười hiền dịu
còn lung linh trong đôi mắt đẹp buồn

bàn tay vẫn như những giòng suối nhỏ
vỗ về em như lời mẹ ru hời
hơi ai ấm lót trong từng nếp áo
em muôn đời vẫn chỉ ấu thơ thôi

nặng chiều nhuộm chị vàng như bếp lửa
chất chiu vo từng hạt gạo yêu thương
cơm thơm ngát từ tay người thay mẹ
nâng chân em qua từng bước mù sương

thân chồng chất tuổi đời còn vụng dại
làm cách nào chị hiểu được lòng em
quả ngớ ngẩn, chị làm sao không hiểu
trái tim kia là lòng mẹ vô biên

đêm đêm xuống mừng giăng đầy tâm sự
giường lạc loài thương nỗi nhớ mênh mông
em nằm lặng nghe chị cười theo giấc ngủ
tưởng mẹ về hôn nhẹ gót chân son

(ghi chú : có chỉnh sửa)

BÀI HOÀI NIỆM SA MẠC

buồn tiễn chân Nguyễn Nho Sa Mạc

cũng vô nghĩa như hương đèn vàng bạc
lời buồn này trang trí giữa làn tro
hơi góp gió mênh mông đầy nỗi nhớ
ôi điêu tàn từ giã ngón tay thơ

muốn gọi Bửu bằng anh cho trang trọng
sao như còn e ngại mắt lòng nhau
tình bạn hữu lòng nhủ lòng đâu nữa
khách sáo san bằng thân mật mi tau

xin đôi phút vẽ vời từng nét lệ
hồn trong hồn như thấy lại mặt nhau
tay vô vọng quàng vai trời giá lạnh
thôi một người vĩnh viễn với mai sau

hẹn vun đắp mộ anh bằng tất cả
thương yêu về trên mỗi đứa em trai
không nữa khóc sao mắt tràn những lệ
thềm cửa nào đợt nắng sắp tàn phai

ba hoa thế để làm gì hỡi Bửu
mình đã thành một kẻ lữ điêu ngoa
thương nhớ bạn hanh hao dòng thơ vụng

viết vào lòng hay vào khoảng bao la ?

thôi mặc kệ lũ ngôn từ trôi nổi
vài năm sau mai một nỗi đau này ?
vẫn điếu hản sẽ vì nhau vẫn sống
mây muôn đời tan hợp vẫn là mây

TÂM HỒN

ai đang gõ cửa hiên ngoài
đừng vào, vỡ tiếng thở dài cuộc tôi
trái tim đã hết chỗ ngồi
vỏ bia tàn thuốc lá phơi phận người
ngọn đèn soi tôi thấy tôi
đâu kê giữa gói tìm đời dưới chân
tôi thu tôi nhỏ lại dần
vừa tròn một tiếng thở bâng khuâng buồn
tâm hồn tôi, một giọt sương
nằm chờ nắng bốc về nguồn cội xưa

CHA CON

hãy ngồi trên này, trên đời sống của cha
nhìn xuống bàn tay
các con đang làm gì đây

đã trả lời chưa
tiếng cười hay tiếng khóc
ôi cha đã làm gì
yêu thương rồi chắc hẳn
các con đã làm gì
giết nhau rồi chắc hẳn
thương cha không
- ai đó

NIỀM MỎI MỆT

đỉnh gió chở lời tôi bay xuống thấp
kề môi người hay cao chạm mây xanh
khoảng tằm tôi của đời tôi vừa đủ
rộng bằng trời hú gọi lũ âm thanh

mệt mỏi lắm cho tôi nằm chốc lát
trên xuân xanh dòng nước mắt chong đèn
dù thân thể đã bốc mùi cỏ rác
xin ơn người dâng lệ đến sao đêm

sẽ trang điểm tiếng ca vừa chớm lớn
qua từng loài sâu bọ nhỏ hanh hao
người cam phận suốt đời ôm khói sóng
cho hoang vu trí não chợt kêu gào

đôi câu hỏi mọc chen vào gốc mạ
rễ xé lòng lụa trắng lột bàn chân

ngực khô máu tim vỡ làm sỏi đá
còn vọng buồn đôi chút nhớ băng khuâng

trời trên tóc trên tay và trên mắt
sao nữ nằm dưới đáy nỗi đau thương
hồn nhỏ mọn như thân người mục nát
đất xanh thêm một trang sử hoang đường

rồi vĩ đại đến không còn chỗ sống
căn gác này muối rệp thở hơi tôi
thèm cô độc sao đời không chấp nhận
lũ vi trùng cũng xẻ máu chia hơi

thôi nức nở cho tan dòng suy tưởng
âm thanh này không mang nỗi tình tôi
lòng người rộng như lòng trời vô thức
phủ khăn tang lên khúc hát cuộc đời ./

THÁNG BẢY NHỚ NGƯỜI

thương tiếc nhà văn Nhất Linh

phà hơi vào từng ngón tay
cho vừa đủ thổi tình bay giăng hồ
vãi lòng lên ngọn nắng đào
cho thơ từng đóa nở vào hư không
tôi ngồi nhớ quần bông lông
nhớ con Bướm Trắng phiêu bồng năm xưa

nhớ Đồi Bạ một đêm mưa
ngồi bên nhau vẫn thấy thừa nhớ nhưng
phượng hoàng chưa nở xa rừng
Dòng Sông Thanh Thủy bỗng dừng biệt nguồn
nhớ liền với mạch tiếc thương
nên buồn bất chợt ,nên buồn băng quơ
giải buồn đành tạm làm thơ
đi qua đi lại ngu ngơ đã đời

văn nhân về, đã về rồi
một vương triều, một chỗ ngồi quanh hiu
một đời thu hoạch bấy nhiêu
năm trong mộ chữ thiu thiu trăm đời

ơ sao tôi lại nhớ người
nắng trưa tháng bảy bỗng lười chiêm bao

TIẾNG HÁT CỦA LOÀI KHÔNG TÊN

ta không hiểu ta sinh ra thời nào
và giai đoạn nào trong lịch sử
mà muôn năm
ta không trẻ không già
không thời gian nào đi qua tâm hồn ta
không sự hủy diệt nào hỏa thiêu thân thể
những sự kiện nhỏ này không đáng xót xa
nếu các người không lên lời ám ảnh
bằng triệu nỗi buồn
bằng triệu niềm vui

mà khổ chưa
không có lời than nào bay cao
không có lời ca nào dịu vợi
thì làm sao xao xuyên được bầu trời
mà ta là bầu trời đó

mây dù xanh trời càng xanh thắm
lời dù cao trời càng cao hơn
trong bao la này ta bình yên nhắm mắt
bao dung cho tất cả loài người
coi linh hồn như chiếc khăn tay khá lớn

- tội lỗi ?

ừ người cứ giặt đi

- vinh nhục ?

ừ, người cứ giặt đi

nước không đục vì sông dài bề rộng
ta không buồn vì ta quá mênh mông
vậy ta hát ca hay than thở làm gì

ta cũng không cần hai người để yêu nhau
mười người để bầu bạn
trăm triệu người để cai trị khiến sai
ta chỉ cần ta
và ta là tất cả

sao các người còn cao vọng ôm ta
đèn không tỏ vì trời không tối
ta không cần các người vì ghét thói ba hoa
từ những vở kịch dài không diễn hết
bằng âm thanh mà người gọi tiếng linh hồn

từ những lần xác thân người mỗi mệ
hy vọng hảo huyền thượng đế đến hôn
vết máu đẫm người bảo là lịch sử
này vinh quang - này dân tộc - này giang sơn
quyến rũ lắm các người nên tiếp diễn

chỉ có thể sao các người không hiểu
mà còn tìm vĩnh viễn với hư không
ta thì cao
ta thì rộng mênh mông
các người chỉ loài sâu loài bọ
ôm cao vọng làm chi cho tuổi đời nổi gió
xa cuộc đời và xa cả chân ta ./

VÒNG ĐUA

đứng lên e đụng đỉnh trời
ngồi đây ăn chắc một đời người chưa ?
tay dư và mắt cũng thừa
cờ non danh hảo thua lừa lọc thua

trả người trăm chuyến xe đua
ngựa em thượng tứ về hùa kêu la
rượu khuây sầu giấc ngà ngà
mây đầu dễ bỏ cuộc mà... suýt quên

rõ ràng mình lại gặp hên
ngồi không nói dốt đã nên danh rồi

ngủ đây chiếu đất màn trời
chờ mai tái chuyển đổi đời nữa chơi

em đi không, lấy giấy mời
sợ chi trăm nổi rã rời trong anh
ngựa già tuổi mới chạy quanh
đỉnh cao trời gõ tan tàn đời ta . /

LỜI BẠT **Dương Kiên**

" Anh Luân Hoán,

Có nhiều lần tôi tự hỏi, trong một cuộc thế mịt mù và hỗn độn, nhiều máu và nước mắt, thi ca và tiểu thuyết có làm được gì ? có thay đổi được gì ? chúng ta có nói được gì với âm thanh nào, khi mỗi ngày hàng trăm người, dù có nhãn hiệu nào gục chết trên khắp phần đất quê hương ?

Nhiều lần tôi cảm viết lên những danh từ to lớn mà lòng cảm thấy hổ thẹn ? Chúng ta có tự lừa dối bằng những ngôn ngữ xảo trá hay không ? có những lời lẽ bi thương nào sánh được với tiếng khóc của mẹ già, trẻ dại...trong tôi tâm, chết chóc ?

Nhưng đến nay, tôi thấy vấn đề cần phải đặt ngược lại. Chúng ta đã thảm bại trước những sức mạnh vật chất, chúng ta đã bị tù đày trong nghịch cảnh chính trị và kinh tế chúng ta làm được gì, nếu không là giữ gìn và phát huy ngôn ngữ và tư tưởng của một dân tộc mơ mộng và dũng cảm, kiêu hãnh mà khổ đau này?

Vì thế, tôi đã đón nhận tập thơ của anh, với nhiều thông cảm mà sông núi không thể ngăn cách được. Chúng ta chưa từng nắm tay nhau, nhưng xin anh tin rằng, bàn tay chúng ta đã ở trong nhau khăng khít và tin yêu.

Tự thơ anh đã nói lên tất cả những lời chân thành mà anh muốn gởi tới người đọc, tôi viết những lời vô vị này thật thừa thãi. Nhưng tôi vẫn viết, có lẽ chỉ để chứng tỏ chúng ta sẵn sàng bên nhau, không phải để chia sẻ vinh quang, mà là chia sẻ những nhọc nhằn của một thế hệ mở mắt và có lẽ sẽ nhắm mắt trong cay đắng tủi nhục.

Gia tài quê hương của chúng ta đã bị xâu xé gần hết, chúng ta chỉ còn lại một di sản quý báu : tình tự con người. Tình tự con người bất chấp mọi tương tranh, chia cắt, vùi dập, thủ đoạn...nó sáng ngời trong đêm tối kéo dài từ hai chục năm nay, nó là ngọn lửa sưởi ấm những tâm hồn còn biết hướng về nhau, những con tim còn biết xông xáo mơ

ước. Nó làm thành một thế giới trên những thế giới của tham vọng và hận thù.

Anh Luân Hoán,

Chính thơ anh đã đưa tôi vào thế giới ấy. Nhận vinh dự viết lời bạt, tôi nghĩ rằng không bắt buộc phải ca ngợi anh. Phê phán anh đã có độc giả của anh, dù tôi có gian dối viết lên đây đôi lời tán tụng phù phiếm, cũng không làm thay đổi cái nhìn của người đọc.

Nhưng tôi nghĩ rằng, tôi bắt buộc phải ghi lên giấy, một ý nghĩ có thực của tôi: thơ anh là những âm thanh tình tự thiết tha và tất cả giá trị của anh là ở điều đó. Vì thế đôi khi anh bất chấp những xảo thuật của ngôn ngữ để làm tăng vẻ đẹp hình thức; anh chỉ quan tâm tới một điều : nói tiếng nói của con người, tìm thấy nhau trong nhịp điệu của sự sống đầy yêu mến thiết tha "

Sài Gòn tháng 11-1964.

Dương Kiên

Mục Lục:

Bìa sau:

Văn Học đã xuất bản:

* Người Cơn Linh Hồn
* Sân Khấu
* Về Trời

Hoàng Văn Đức phóng tác
kịch của Dương Kiên
thơ của Luân Hoán

Sẽ in:

* Biển Trầm Lặng
* Thần Thoại Sisyphé
dịch
* Con Đường
Toàn
* Ngoài Đêm

truyện dài của Dương Kiên
của Albert Camus Trần Nam
truyện dài của Nguyễn Đình
truyện ngắn của Thế Uyên

K.D 3737B.T.T/BC ngày 10-12-1964

bản đánh máy lại hoàn tất ngày 23.3.2017 tại
11351 Armand Lavergne Montreal P.Q H1H 5W3 Canada